

Sygn. akt IV CSK 58/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku J. R. i F. R.  
przy uczestnictwie T. Spółki Akcyjnej w T. i Skarbu Państwa - Starosty T.  
o wpis,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 17 czerwca 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania T. Spółki Akcyjnej w T.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od T. S.A. w T. na rzecz wnioskodawców kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaga przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co ma umożliwiać ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące jej funkcję publicznoprawną. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

W sprawie nie występują warunki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie „czy po odzyskaniu własności reprivatyzowanych nieruchomości przez spadkobierców b. właścicieli i stwierdzeniu, że na tych nieruchomościach są ustanowione odpowiednimi, konstytutywnymi wpisami do ksiąg wieczystych prawa wieczystego użytkowania gruntów, spadkobiercy ci mogą żądać niezwłocznego i bezwarunkowego wpisania ich do ksiąg wieczystych jako właścicieli owych nieruchomości, czy też powinni zadbać o uprzednie podważenie podstaw dla utrzymywania w księgach wieczystych wpisów dotyczących prawa wieczystego użytkowania i uzyskanie w ten sposób tytułu do ubiegania się o równoczesne wykreślenie tego rodzaju wpisów z ksiąg wieczystych”.

Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., nakłada na skarżącego obowiązek wykazania w wyodrębnionym, wyczerpującym i pogłębionym wywodzie prawnym, odpowiadającym wywodowi

wymaganemu przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia nie tylko przez jego odpowiednie sformułowanie, ale przede wszystkim wskazania przepisów prawa, na tle których powstało oraz przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak istotny, poważny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (por. m. in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007r. III CSK, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący ograniczył się bowiem jedynie do sformułowania zagadnienia prawnego. Nie wskazał przepisów prawa, na tle których ono powstało, nie przedstawił wyczerpującej argumentacji prawnej, nie przedstawił też orzecznictwa i ocen prawnych, jakie na tle tego zagadnienia zostały w literaturze wyrażone. Tak skonstruowany wniosek nie mógł więc wywrzeć zamierzonego skutku.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz na podstawie § 7 pkt 5 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

